

MAGYAR AFRIKA TÁRSASÁG
AFRICAN-HUNGARIAN UNION

AHU MAGYAR AFRIKA-TUDÁS TÁR
AHU HUNGARIAN AFRICA-KNOWLEDGE DATABASE

ŐRSI, Ágnes

Gyermekorvos voltam Líbiában / I was a pediatrician in Libya

Eredeti közlés /Original publication:

Veol.hu Napló online, 2017. február 11., 08:30

Elektronikus újraközlés/Electronic republication:

AHU MAGYAR AFRIKA-TUDÁS TÁR – 000.002.560

Dátum/Date: 2017. december / December 27.

filename: orsiagnes_2017_GyermekorvosLibiaban

Az elektronikus újraközlést előkészítette

/The electronic republication prepared by:

B. WALLNER, Erika és/and BIERNACZKY, Szilárd

Hivatkozás erre a dokumentumra/Cite this document

ŐRSI, Ágnes: Gyermekorvos voltam Líbiában / I was a pediatrician in Libya, *AHU MATT*, 2017, **pp. 1–7.** old., No. 000.002.560,

<http://afrikatudastar.hu>

Eredeti forrás megtalálható/The original source is available:

Az interneten / At the Internet

Kulcsszavak / Key words

magyar Afrika-kutatás, magyar orvos missziója Líbiában

African research in Hungary, Mission by a Hungarian medical doctor in Libya

---

AZ ELSŐ MAGYAR, SZABAD FELHASZNÁLÁSÚ, ELEKTRONIKUS,
ÁGAZATI SZAKMAI KÖNYV-, TANULMÁNY-, CIKK-, DOKU-
MENTUM- ÉS ADAT-TÁR / THE FIRST HUNGARIAN FREE

ELECTRONIC SECTORAL PROFESSIONAL DATABASE FOR BOOKS,
STUDIES, COMMUNICATIONS, DOCUMENTS AND INFORMATIONS

* Magyar és idegen – angol, francia, német, orosz, spanyol, olasz és szükség szerint más – nyelveken készült publikációk elektronikus könyvtára / Writings in Hungarian and foreign – English, French, German, Russian, Spanish, Italian and other – languages

* Az adattárban elhelyezett tartalmak szabad megközelítésűek, de olvasásuk vagy letöltésük regisztrációhoz kötött. / The materials in the database are free but access or downloading are subject to registration.

* Az Afrikai Magyar Egyesület non-profit civil szervezet, amely az oktatók, kutatók, diákok és érdeklődők számára hozta létre ezt az elektronikus adattári szolgáltatását, amelynek célja kettős, mindenekelőtt sokoldalú és gazdag anyagú ismeretekkel elősegíteni a magyar afrikánisztikai kutatásokat, illetve ismeret-igényt, másrészt feltárni az afrikai témájú hazai publikációs tevékenységet teljes dimenziójában a kezdetektől máig. / The African–Hungarian Union is a non–profit organisation that has created this electronic database for lecturers, researchers, students and for those interested. The purpose of this database is twofold; on the one hand, we want to enrich the research of Hungarian Africa studies with versatile and plentiful information, on the other hand, we are planning to discover Hungarian publications with African themes in its entirety from the beginning until the present day.

GYERMEKORVOS VOLTAM LÍBIÁBAN

ÖRSI, Ágnes

Veol.hu Napló online, 2017. február 11., 08:30

A gyereknyelv egyetemes; aki barátságba tud keveredni az aprócska pácienssel, még könnyes mosolyt is kaphat a kötelező védőoltás után. Cselényi Gabriella a legkisebbekkel is jóban van.

Bár a jelenség folyamatos volt, az afrikai földrész vállalkozó szellemű lakói újra meg újra elindultak, hogy a világ boldogabbik felén, például Európában próbáljanak szerencsét. Akadtak azonban olyan hazánkfit is, akik épp ezen országok egyikébe települtek ki egykor, családjukkal együtt. Ilyen volt *Cselényi Gabriella* gyermekorvos is, aki 1986-tól három éven keresztül praktizált Líbiában. Ott szerzett tapasztalatit osztotta meg velünk.

A gyereknyelv egyetemes; aki pillanatokon belül barátságba tud keveredni az aprócska pácienssel, még könnyes mosolyt is kaphat a kötelező védőoltás után. Cselényi Gabriella a legkisebbekkel is jóban van. Egy gyerek mind az öt kontinensen ugyanazt várja az élettől: családi háttérrel, szeretettel, anyagi biztonságot. Érthető, ha egy Európában, Magyarországon végzett orvos kíváncsi arra, hogy az ittenitől eltérő civilizációkban milyen a gyerekek helyzete.

Ez volt az az ok, amiért Gabriella férjével együtt jelentkezett az Egészségügyi Minisztérium pályázatára - egészségügyi szakértőket kerestek külföldi országokba, főleg francia és angol nyelvterületre. Mivel Líbiában, Tripoli mellett kevéssel azelőtt épült a magyar kórház, ahova szintén lehetett jelentkezni, oda adták be a kérelmet.

Akkoriban, majd' harminc évvel ezelőtt Líbiával többféle magyar kapcsolat is létezett; lakásokat, intézményeket épített a veszprémi VÁÉV, Székesfehérvárról is dolgoztak ott vállalkozások, barátságos környezetre számítottak.

Cselényi Gabriella gyermekorvos Fotó: Pesthy Márton

Mire többévnyi várakozás után kiért a család a két gyerekkel meg a nagymamával, a magyar kórház igencsak vegyessé vált. Szülészet, nőgyógyászat, gyermekgyógyászat, műveseállomás várta a szakembereket, magyar orvosokat, ápolónőket is. Hogy miért indult útnak valaki egy ismeretlen országba, kultúrába? A válasz röviden összefoglalható.

– Volt egy kolléganőm, aki már ott dolgozott, és mesélt nekünk a líbiai viszonyokról. Mi is kíváncsiak voltunk, szerettünk volna világot látni, elősegíteni a gyerekek nyelvtanulását, és azt sem hagynám ki, hogy a külföldi munkát jól fizették

– indokol Gabi doktornő, míg a váróban a délutáni rendelésre gyülekeznek szüleikkel a gyerekek.

Az édesanya a két gyerekkel teveháton a sivatagban

Milyen is volt Kadhafi ezredes Líbiája? Az ország az olajból élt, lakói nem törték össze magukat a munka frontján, viszont meg tudták fizetni a helyettük is dolgozó külföldieket, akiket cserébe szinte semmibe vettek; a szomszédból átszököső csádiakat, náluk is kevésbé becsülték meg a fehéreket. Pedig a különböző szinteken nagyon sok vendégmunkást foglalkoztattak; koreai munkásokat, filippino nővéreket.

Arab orvosok is munkába álltak már, az El- Fatah nevet viselő egyetemen akkor kezdődött az orvosképzés. Az arab dzsamahéria (államfilozófia) azt hirdette: aki tájékozódni akar, az tanuljon meg arabul. Ugyanakkor Kadhafi nem hagyta magára a bennszülötteket, akiknek, bár nem dolgoztak, joguk volt létfenntartásuk biztosításához. Magától értetődően járt az ellátás, nem kellett hozzá befolyásos rokon.

Volt egy magyar szervezet, amely szakembereket közvetített a fejlődő országokba, onnan viszont tanulni vágyó fiatalokat toborzott Magyarországra – így jött létre az egyensúly. Cselényi Gabriella fér-

jével együtt részt vett a felkészítő tanfolyamon, és egyszer csak, 1986-ban, megérkeztek a tripoli repülőtérre.

– Csak én a két gyerekkel, mert a férjem és anyukám hajóval előre indult. A repülőtér gyönyörű volt a június végi kánikulában, ami akkor terített le bennünket igazán, amikor kiléptünk a légkondicionált utastérből. A fővárostól nem messze, egy tengerparti kisvárosban, Tajourában várt bennünket a kórház egy kertben. Óriási volt a hőingadozás, életemben nem fáztam még úgy, mint Líbiában

– emlékszik a doktornő.

– Tél ugyan nem volt, de ha esett, akkor napokig, nulla fokra lehűlt a hőmérséklet, ha meg kisütött a nap, nyoma sem volt semminek. Hol a csatornázatlan utcákon hömpölygő víz keserítette az életünket, hol a homok ette az autót.

Ezek a civil körülmények, de a szakmában is sok mindent meg kellett tanulni. Az egy teljesen más világ. Például ciszternák voltak a házaknál, meg a kórháznál is, amelyeket állandóan fertőtleníteni kellett, hiszen onnan kaptuk az ivóvizet. Nagyon mások voltak a higiénés viszonyok, a térség nem csak a mohamedán naptár szerint volt lemaradva ötszáz évvel.

Meg kellett tanulni a játékszabályokat, kicsiknek és felnőtteknek is, de aki képes volt rá, az viszonylagos biztonságban érezhette magát. Azért viszonylagos, mert előfordult, hogy egy kisgyereket a kórház parkjában csípett meg egy skorpió, és nekünk felkészülten kellett várnunk az ilyen eseményeket. Védőoltás nem volt, viszont rengeteg, még nem látott fertőző betegség igen, mert például teve-ürülékkel kezelték a köldökcsontot, forralatlan, tehát fertőző vízzel készítették a tápszert.

Nagyon sok gyerek meghalt azért, mert a nagy melegben egyszerűn kiszáradt, vagy mert az újszülötteket „megvarázsolták”, azaz jeleket égettek a bőrükre. A novembertől ápriliséig terjedő esős évszakban is nagy volt a halandóság, mert a kunyhókból az ágy is hiányzott, az éjjeli nulla fokban is a földre terített gyékényen aludtak a gyerekek, akik nem úgy számítottak a szüleiknek, mint Európában.

– Allah adta, Allah elvette – ennyi volt a szülők reakciója. A gyerekek egyébként gyönyörűek voltak, nemegyszer négyszázat is megvizsgáltunk egy nap

– emlékszik a doktornő.

A líbiai kiküldetést egy napig sem bánták meg – szól az összegzés –, hiszen európai szemmel és előképzettséggel hihetetlen tapasztalatokat szereztek, szinte újra kellett tanulni a szakmát, és a gyerekek angol iskolába járhattak a többi nemzet gyerekeivel együtt, a felnőttek viszont megismerhették, milyen a muszlim világ. Más világ, más nép, más gondolkodás. Régen volt, de még ma is előjönnek az arab szavak

– gondolkodik el Gabi doktornő.